

Το ελάχιστο ζητούμενο

του Στέλιου Παπαντωνίου

Το ελάχιστο -φαίνεται- που ζητούμε ύστερα από πενήντα περίπου χρόνων συνομιλίες, είναι να έχουμε ένα κανονικό κράτος- η τελευταία λέξη της πολιτικής μόδας.

Κανονικό κράτος, με δημοκρατία, ελευθερίες κατοχυρωμένες, με σεβασμό στο ευρωπαϊκό κεκτημένο, ανεξάρτητες εξουσίες- νομοθετική, εκτελεστική, δικαστική- με τους ανεξάρτητους αξιωματούχους όντως ανεξάρτητους, χωρίς επεμβάσεις φανερές ή μυστικές άλλων κρατών και ιδιαίτερα της Τουρκίας, της οποίας γνωρίζουμε τα σχέδια για ανακατάληψη της Κύπρου. Ο δούρειος ίππος βρίσκεται ήδη εντός των τειχών και πολιορκεί εξουσίες: τα ζήσαμε με τη νομοθετική, όταν έκλινε αυχένα και γόνυ στα προστάγματα Ακκιντζί, να νομοθετήσει προς το τουρκικό συμφέρον και ενάντια στο εθνικό, για θέμα που αφορούσε μόνο τη δική μας Ιστορία και το ενωτικό δημοψήφισμα του 1950, στο οποίο αποφάσισαν την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα δεξιοί κι αριστεροί.

Θα έχουμε ένα τέτοιο κανονικό κράτος, όπως περιγράφεται από πολλούς και θα λειτουργεί όπως λειτουργούν τα άλλα ευρωπαϊκά ελεύθερα κράτη; Ως τώρα καμιά διαβεβαίωση δεν έχουμε από την Τουρκία πως δεν θα επεμβαίνει στα εσωτερικά ή εξωτερικά μας, και μάλιστα αποκλείει την περίπτωση να μην επεμβαίνει και στρατιωτικά, όταν κατά τη γνώμη της κινδυνεύουν οι τουρκοκύπριοι. Όπως όμως πολλές φορές το ζήσαμε στο παρελθόν, το ευκολότερο για την Τουρκία είναι να προκαλέσει συνθήκες τέτοιες, με τις οποίες θα δικαιολογεί επέμβασή της. Όποτε δελήρει ευκαιρίες, θα εγείρει, αφορμές θα εφευρίσκει με χίλιους δυο τρόπους. (Η Ιστορία μας και η Ελληνική γενικότερα έχει να επιδείξει και βόμβες σε μινιπέδες και σε προξενεία – αφορμή βοήθα μου.)

Ένα κράτος, έστω ομοσπονδιακό, περιμένει κανείς πως θα αποτελείται από μέρη συνεργαζόμενα και αλληλέγγυα, με αλληλοκατανόηση, και με σκοπό το κοινό καλό. Αυτά όμως που παρατηρούμε στα Κατεχόμενα εδάφη μας είναι την προσπάθεια των Τούρκων να απομακρύνονται συνεχώς από αυτό τον στόχο- αν τον είχαν ποτέ- με τις αλλεπάλληλες ενέργειες για πλήρη τουρκοποίηση και ισλαμοποίηση εδαφών που δεν τους ανήκουν, θέλοντας να επιβάλουν διά της βίας το δίκαιο του ισχυρού και περιμένοντας από εμάς απλώς να επιβεβαιώσουμε με την υπογραφή μας τη διεδνή παρανομία.

Διείσδυση της Τουρκίας σε όλους τους τομείς της ζωής των τουρκοκυπρίων, καταστροφή κάθε χριστιανικού και ελληνικού πολιτισμικού στοιχείου στα Κατεχόμενα, αλλαγή τοπωνυμίων, εποικισμός και μπόλιασμα των τουρκοκυπρίων με ανθρώπους άσχετους με την κυπριακή κουλτούρα, βαριά η μπότα του κατακτητή πατά εκείνους που νόμισαν πως θα βρίσκαν στη γείτονα χώρα την ελευθερία.

Πώς θα συνυπάρξουν δυο κοινότητες εκ των οποίων η μικρή παράγινε με-

γάλη, μασκαρεύτηκε, αποξενώθηκε πλήρως από τον ίδιο τον εαυτό της; Της επιβάλλεται ηγέτης, κι εμείς, ζώντας στο δικό μας κόσμο, νομίζουμε πως δεν θα εξυπηρετεί την Τουρκία. Προσπάθειες για διδασκαλία στα σχολεία μας της ειρηνικής συνύπαρξης οδηγούν σε γελοία μέσα και αποτελέσματα, γιατί εκείνοι μεν συνεχώς απομακρύνονται, εμείς δε τους τρέχουμε ξοπίσω για να αποδείξουμε πως δέλουμε λύση, δικών τους πια προδιαγραφών. Τουλάχιστο ας κρατήσουμε την αξιοπρέπεια μας και την κρατική μας υπόσταση.

Αυτά έχουμε αυτά ας κρατήσουμε.

Πέντε αντίλαλοι

του Παναγιώτη Μιχαήλ

Θέλω,

Φωνή να βάλω από του Αϊ Ντρικά¹ το Μαναστήρι.

Να κάμω τις απαλάμες μου κωνί

Δυνατά από την Εκκλησιά να το φωνάξω.

Στον Πενταδάχτυλο να κάμει πέντε αντίλαλους

Ο πρώτος στην Κώμα του Γιαλού, μέσ' τον γιαλό να δροιστεί

Ο δεύτερος στην Κυθρέα

στου Κεφαλόβρυσου της το λαγούμι τις Ρίζες να αφουγκραστεί

Στην Κερύνεια ο τρίτος να σιγοσταθεί, θα τον αναγνωρίσει

Ο τέταρτος στου Μόρφου για να μυριστεί και

Ο πέμπτος ως την Μεσαρκά να φτάσει,

Εκεί στου κάμπου της τα σταροχώραφα να ξαποστάσει

Να ξαναβρεί τη δύναμη, παντού ν' αντιλαλήσει:

«Θα το παλέψω να ξαναζήσω Λεύτερος.»

Σημ. 1. Αϊ Ντρικάς, στο Καρπάσι έτσι λένε τον Απόστολο Ανδρέα.

2. Μαναστήρι, σε πολλά μέρη έτσι έλεγαν το Μοναστήρι.